

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D. T. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2024, č. j. OAM-1172/VL-VL12-VL14-PS-2024, ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 18. 9. 2024, doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 19. 9. 2024, brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2024,

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

č. j. OAM-1172/VL-VL12-VL14-PS-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil do 20. 1. 2025.

II. Napadené rozhodnutí a skutečnosti, které mu předcházely

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 31. 8. 2024 policejní hlídka vyzvala žalobce, aby prokázal svou totožnost. Žalobce nepředložil žádný platný cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti.
3. Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2024, č. j. KRPB-181223-26/ČJ-2024-060022-SVZ, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „krajské ředitelství“), uložilo žalobci správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tři roky. Téhož dne krajské ředitelství rozhodnutím č. j. KRPB-181223-27/ČJ-2024-060022-SVZ, žalobce zajistilo za účelem správního vyhoštění.
4. Žalobce dne 3. 9. 2024 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 9. 2024 žalobce k důvodům žádosti sdělil, že doma musí živit celou rodinu, i svou maminku, je hlavním živitelem rodiny. Ve Vietnamu pracoval v tesařství, ale nevydělával, peníze prodělal a teď tam má dluh. Proto odjel do Evropy, aby mohl pomáhat rodině a splácet dluh.
5. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu zopakoval, že je hlavním živitelem rodiny. Ve Vietnamu prodělal a vznikl mu dluh. Proto odjel do Evropy, aby měl práci s vysokým výdělkem a mohl tak pomáhat své rodině a splácet dluh.
6. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 9. 2024 žalobce sdělil, že nemá adresu, na které se zdržuje, bydlí u kamaráda v Brně, přesnou adresu si nepamatuje. Na území Evropské unie nemá majetek, ekonomické vazby, rodinu, příbuzné, jiné vazby ani závazky.
7. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stanovil dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 20. 1. 2025. Žalovaný uvedl, že žalobce pobývá v České republice nelegálně od roku 2020, svého nelegálního pobytu si je vědom, předpisy a zákony České republiky tak porušoval úmyslně. Rozhodnutím ředitelství policie ze dne 2. 9. 2023 byl žalobce vyhoštěn. Ve vlasti mu nic nehrozí, má tam dluhy, na které si chce v České republice vydělat. Je zdravý a v České republice nikdy nebyl hlášen k pobytu. Žalovaný měl za prokázané, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivované snahou žalobce zmařit nucený návrat do vlasti, protože žalobce v žádosti neuvedl žádné azylově relevantní problémy. Žalobce bylo třeba zajistit a taktéž nebylo možné přistoupit k zvláštním opatřením podle zákona o azylu, jelikož z pobytové historie lze usuzovat na to, že by navázal na svůj nelegální pobyt na území České republiky a nevyčkal by na výsledek řízení ve věci mezinárodní ochrany. Uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen

průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu správní orgán uložil. Co se týče doby zajištění, zdůraznil žalovaný především, že nelze vyloučit nutnost posuzovat žádost žalobce o mezinárodní ochranu z hledisek naplnění podmínek § 12 - § 14b zákona o azylu. Žalovaný popsal, jakým způsobem dospěl k délce doby zajištění (90+15+30+5 dní).

III. Žaloba

8. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval dostatečně jeho konkrétní situací. Napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, neměla oporu ve spisovém materiálu. Podle žalobce v napadeném rozhodnutí chybí jakékoli odůvodnění toho, proč žalovaný nevyužil žádné ze zvláštních opatření.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá vazby na Českou republiku. K tomu žalobce namítá, že tato skutečnost nezdůvodňuje, proč žalovaný nevyužil mírnější opatření namísto omezení jeho osobní svobody. Žalobce prohlašuje, že vazby na Českou republiku má. Má zde známé, kteří mu poskytli ubytování na adrese X.
10. Oficiálním důvodem žalobcova zajištění má být to, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu, aby se vyhnul vyhoštění. S tím žalobce nesouhlasí. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany skutečně stojí, má oprávněné obavy o své zdraví, život a důstojnost, neboť by mu případě návratu do země původu hrozila skutečná a vážná újma na jeho základních právech. Nelze tak hovořit o účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
11. Žalobce dále namítal, že dobu zajištění stanovil žalovaný v rozporu se zákonem. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí maximální možnou délku zajištění, což je v rozporu s tím, že má být cizinec zajištěn na nezbytně nutnou dobu a tato doba musí být v rozhodnutí o zajištění náležitě zdůvodněna.
12. Žalobce má za to, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
13. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobce žádal, aby krajský soud přiznal jeho žalobě odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 9. 2024 žalovaný uvedl, že se žalobou nesouhlasí, neboť se namítaných porušení zákonných ustanovení nedopustil a je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově

s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění, že nebude plnit jemu zákonem uložené povinnosti a opětovně mařit výkon správních rozhodnutí.

15. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

17. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhl do pěti dnů ode dne podání žaloby a krajský soud neshledal, že by to bylo pro rozhodnutí věci nezbytné.

18. Krajský soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

19. Žaloba **není důvodná**.

20. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný „v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

21. Při posouzení podmínek zajištění podle citovaného ustanovení se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Skutečnost, že žadatel v žádosti podané v zařízení pro zajištění cizinců tvrdí okolnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí o zajištění nijak nepředjímá výsledek řízení o mezinárodní ochraně, ani jej nenahrazuje.

22. Důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) o azylu, je obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění (příp. extradici nebo předání podle evropského zatýkacího

rozkazu). Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro řízení o správním vyhoštění a pro výkon případného rozhodnutí o vyhoštění, stane-li se vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz např. rozsudek č. j. 1 Azs 349/2016–48). Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu*“ Nejvyšší správní soud potvrdil také např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016–35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017–31.

23. K výkladu důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se vyjádřil Soudní dvůr EU v usnesení ze dne 3. 6. 2021 ve věci J. A. proti Slovinsku, C-186/21 PPU, podle něhož tento důvod obsahuje dvě odlišné kumulativní podmínky. Jednak *podmínku zajištění žadatele za účelem vyhoštění a jednak podmínku existence přiměřených důvodů, založených na objektivních kritériích, domnívat se, že žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení* (bod 36). Příkladem objektivního kritéria, kterého se orgány mohou dovolávat, je skutečnost, že žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení (bod 37). Obdobně se k naplnění důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016-27, v němž uvedl, že jsou v daném ustanovení obsaženy tři podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o zajištění. První podmínkou je podání žádosti až v zařízení pro zajištění cizinců, druhou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, a konečně třetí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany nebylo možno podat dříve. Tyto podmínky je přitom třeba splnit kumulativně (současně).
24. V posuzované věci je nesporné, že žalobce přicestoval do České republiky v roce 2020 nelegálně a nesnažil se tuto skutečnost napravit. Byl si vědom, že pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění a skrýval se za účelem nelegálního pobytu v České republice. O mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalobce neuvedl žádný azylově relevantní důvod či objektivní okolnost, která mu bránila podat žádost o mezinárodní ochranu dříve. Všechny tři podmínky vymezené ve shora zmiňovaném rozsudku č. j. 10 Azs 288/2016-27 tak byly naplněny.
25. Krajský soud se s ohledem na skutkové okolnosti ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v posuzované věci existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Z jednání žalobce lze usuzovat na to, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu usiloval o oddálení rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho výkonu. Soud nemá v této věci jakékoliv pochybnosti o tom, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla účelová ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Závěry žalovaného krajský soud shledal přezkoumatelnými a ztotožnil se s nimi.

26. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že žalovaný dostatečně neposoudil možnost uložení zvláštního opatření. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době).
27. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.
28. Krajský soud na rozdíl od žalobce shledal, že se žalovaný nemožností uložit zvláštní opatření v napadeném rozhodnutí zabýval. Odůvodnil ji tím, že by uložení zvláštního opatření nebylo účinné kvůli předchozímu jednání žalobce, na základě kterého se lze oprávněně domnívat, že by v případě propuštění ze zajištění byl ohrožen průběh řízení o správním vyhoštění. Žalovaný se s posouzením možnosti využití zvláštních opatření vypořádal stručně, a to v rámci hodnocení vlastních důvodů zajištění. Takový postup nevyloučil ani Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018–32. Je třeba přisvědčit žalobci, že úvaha žalovaného byla velmi stručná, na samé hranici přezkoumatelnosti, přesto v kontextu celého rozhodnutí lze dle krajského soudu seznat, z jakých důvodů dospěl žalovaný k závěru, že není možné zvláštní opatření uložit. Žalovaný zohlednil pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů České republiky, s čímž se krajský soud ztotožňuje. U žalobce totiž existuje důvodná obava, že by s žalovaným nespolečně pracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, a že by tak bylo ohroženo zabezpečení jeho dostupnosti pro řízení o správním vyhoštění, příp. pro jeho následný výkon.
29. Krajský soud má tak za to, že vzhledem k dosavadnímu jednání žalobce, který nelegálně přicestoval do České republiky, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu v České republice od roku 2020 pracoval, svou situaci se nesnažil jakkoli řešit, přestože si byl vědom, že porušuje právní předpisy, existují oprávněné důvody se domnívat, že by v pobytovém středisku či při pobytu na jiné adrese, kterou žalobce ve správním řízení ani neuvedl, nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, bod 21, výše citovaný č. j. 6 Azs 22/2020-19, bod 25). Obavy z nespolečné práce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními

argumenty. V průběhu správního řízení žalobce nepředložil žádné podklady a netvrdil žádné konkrétní skutečnosti prokazující, že by jakékoli ze zvláštních opatření mělo být v případě žalobce realizovatelné. Žalobce pouze k žalobě přiložil Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 4. 9. 2024, podle kterého ubytoval poskytl ubytování žalobci od 4. 9. 2024 do 5. 3. 2025. Krajský soud shledal, že toto potvrzení není součástí správního spisu, žalovaný tak neměl možnost se s tímto potvrzením v napadeném rozhodnutí vypořádat; krajský soud mu v tomto ohledu tak nemá co vytknout. Sám krajský soud tak potvrzení neprovedl k důkazu, jelikož by nebylo s to napadené rozhodnutí jakkoli zvrátit. Pro úplnost je třeba doplnit, že potvrzení krátkodobého ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese skutečně zdržoval. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že pobývá u známého v Brně, adresu si nepamatoval, v potvrzení o krátkodobém ubytování je uvedena adresa N. n. O. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že žalobce by zvláštní opatření skutečně – po několikaletém obcházení povinností stanovených právním řádem České republiky – dodržoval. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil pouze v obecné rovině, nijak nekonkretizoval, jaké skutečnosti měl žalovaný zohlednit v jeho prospěch (kromě obecného tvrzení, že má v České republice vazby a známé, a předložení ničím nezdůvodněného potvrzení o ubytování). Ze správního spisu takové skutečnosti neplynou. Žalobce neuvedl ani žádné zvláštní okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru v žalobce plynoucí z jeho pobytové historie a protiprávního jednání. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě žalobce nebylo uložení zvláštních opatření možné.

30. Krajský soud neshledal pochybení žalovaného ani při určení délky zajištění.

31. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu „*Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*“.

32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024–50, vyslovil, že dle čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, má být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze po co nejkratší dobu. Žalovaný proto nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění na její maximální zákonem povolenou délku, která nyní činí šest měsíců. Nejvyšší správní soud tak dospěl k jasnému závěru, že „*ustanovení § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1. 7. 2023, umožňuje zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany na maximální dobu 180 dnů. To však neznamená, že Ministerstvo vnitra může dobu zajištění stanovit na tuto novou maximální délku pouze s odůvodněním, že řízení ve věci mezinárodní ochrany může dle § 27 odst. 1 písm. a) citovaného zákona trvat až šest měsíců*“. To se však v posuzované věci nestalo. Žalovaný nejen že nestanovil maximální zákonem předvídanou lhůtu 180 dní, ale 140 dní. Navíc popsal, jak této lhůtě došel. Délku zajištění navázal na řízení o mezinárodní ochraně, neučinil tak však obecně, ale popsal jednotlivé časové úseky (90 + 15 + 30 + 5), čemuž nelze nic vytknout. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017–38, podle kterého zpravidla „*nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu*“.

33. Žalovaný na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí podrobně popsal, jak dospěl k době zajištění v délce 140 dní, jeho úvaha je racionální a přezkoumatelná, naplňuje požadavky na stanovení lhůty uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50.
34. Pro úplnost krajský soud uvádí, že obecně formulovanou námitku o porušení některých ustanovení správního řádu, Úmluvy či Listiny nepovažuje za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobním bodem je totiž podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, jen konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (viz též usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Žalobce pouze obecně odkazoval na porušení jednotlivých ustanovení, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Krajský soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.
35. Krajský soud uzavírá, že žalovaný pro vydání napadeného rozhodnutí opatřil dostatečné podklady, napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, jelikož z něj lze seznat, z jakých úvah vycházel, jaké skutečnosti vzal za rozhodné a obsahuje řádně popsané důvody rozhodnutí. To platí jak pro samotný závěr o nutnosti zajištění žalobce, tak nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a v neposlední řadě také o úvahách stran stanovení lhůty zajištění žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. Krajský soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s. ř. s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č. j. 1 Azs 95/2021-25).
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen,

který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 30. září 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně